ΚΑΡΜΕΛΑ

(*Διήγημα*)

ὑπο

Edmonde de Amicis.

(*συνέχεια*).

Παρὰ τὴν συνήθειάν του ὁ Γαβριέλλος τὴν ἄλλην ἡμέραν ἠγέρθη καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχετο ὁ ὑπηρέτης νά τον ἐξυπνίσῃ, ἐν ᾧ δὲ ἐσπευσμένως ἐνεδύετο εἶπεν οὗτος αἴφνης μορμυρίζων:

— Ἡ κόρη κάθεται πάλιν κάτω.

— Τί κάμνει ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Γαβριέλλος μὲ προςπεποιημένην ἀπάθειαν.

— Τίποτε· λέγει πῶς περιμένει τὸν κύριον ἀξιωματικόν.

Ὁ Γαβριέλλος ἀνεκάγχασεν ἀκουσίως.

— Κύτταξε μιὰ ἔξω, ἂν ἦνε ἀκόμη ἐκεῖ.

Ὁ ὑπηρέτης ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ εἶδε.

— Μάλιστα.

— Τί κάμνει;

— Παίζει μὲ τὰ λιθάρια.

— Κυττάζει ἐπάνω πρὸς τὸ παράθυρον;

— Ὄχι.

— Κάθεται ἀκριβῶς ἔμπροσθεν τῆς θύρας ἢ ὀλίγον μακρυά;

— Ὀλίγον μακρυά.

— Καλά.

— Ὁ Γαβριέλλος κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἔσπευσεν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας.

Ἀλλ' ὁ κρότος τοῦ ξίφους μακρόθεν, πρὶν ἢ ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, εἶχεν ἤδη προδώσει εἰς τὴν ὀξεῖαν ἀκοὴν τῆς Καρμέλας τὴν προςέγγισιν αὐτοῦ.

— Καλὴ ἡμέρα, καλὴ ἡμέρα! ἀνεφώνησε προϋπαντῶσα αὐτὸν καὶ πρὶν ἢ αὐτὸς δυνηθῇ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθέν του καὶ ἤρχισε διὰ τεμαχίου ὑφάσματος νὰ καθαρίζῃ τὰ ὑποδήματά του. Μάτην ἐφώνει οὗτος ἐπανειλημμένως: — „Ἄφησέ με νὰ πηγαίνω, Καρμέλα! Τί κάμνεις ἐκεῖ;" Αὐτὴ δὲν κατεπείθετο νὰ τον ἀφήσῃ, ἀλλ' ἔτριβε καὶ ἐκαθάριζε μετὰ ζήλου καὶ συγχρόνως ἐψιθύριζε κατ' ἰδίαν:

„— Ἀκόμη ὀλίγον, στάσου, στάσου — ἔτσι — τώρα εἶνε καλά, τώρα ἠμπορεῖς νὰ πηγαίνῃς."

Ἠγέρθη ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ ὁ Γαβριέλλος μεγάλοις βήμασιν ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ, καὶ διέτρεξε τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω τὴν κεφαλήν. Ἡ καρδία του ἀνεκουφίσθη, ὅτε εἶδε πρὸ ἑαυτοῦ τὰς πύλας τοῦ στρατῶνος. Ἡ Καρμέλα εἶχε μείνει εἰς τὰς βαθμῖδας πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του.

* * *

Ὁ Γαβριέλλος καὶ ὁ νεαρὸς στρατιωτικὸς ἰατρὸς ἔγιναν ἀμέσως στενοὶ φίλοι, καὶ ἀκουσίως πολλάκις ἡ μεταξύ των ὁμιλία περιεστρέφετο εἰς τὴν θλιβερὰν τύχην τῆς παράφρονος κόρης. Ὁ Γαβριέλλος ἀδιακόπως ἠρώτα τὸν Ἀσκληπιάδην, ἂν ἦτο δυνατὴ ἡ θεραπεία τοῦ δυςτυχοῦς καὶ ταλαιπώρου πλάσματος, πάντοτε δὲ ἐλάμβανε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν: — Ὦ διὰ τί ὄχι, μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ μεγάλην ὑπομονὴν δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἰατρευθῇ.

Ἀλλὰ διὰ νὰ εὑρεθῶσι μέσα καὶ τρόποι πρὸς τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον, δὲν ἐξήρκει οὔτε ἡ ἰατρικὴ σοφία τοῦ ἑνός, οὔτε ἡ καλὴ θέλησις τοῦ ἄλλου, καὶ ἑπομένως ἀμφότεροι ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν εἰς διάφορα ὀγκώδη συγγράμματα περὶ τῆς θεραπείας τῆς παραφροσύνης, τὰ ὁποῖα παρήγγελλεν εἰς Νεάπολιν ὁ Γαβριέλλος καὶ ἐπιμελῶς μετὰ τοῦ φίλου του ἐμελέτα.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σοφῶν τούτων ἐρευνῶν ἦτο, ὅτι οἱ φίλοι μας ἐπὶ τέλους ἐπείσθησαν, ὅτι ἐνταῦθα οὐδὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς σόφίας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἰατρικῆς τέχνης. Καὶ ἀπέφευγε μὲν ὁ διδάκτωρ νὰ ὁμολογήσῃ τοῦτο ἀπ' εὐθείας, ὅτε ὅμως ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ Γαβριέλλος μετὰ πάσης σοβαρότητος ἠγωνίζετο νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀτυχῆ κόρην, οὔτε παρεδέχετο οὔτε διεφιλονείκει τι. Διότι ἂν οὗτος ἐστερεῖτο τῶν θησαυρῶν τῆς πείρας καὶ δὲν εἶχεν ἀναπνεύσει τὸν κονιορτὸν πεπαλαιωμένων καὶ σχολαστικῶν ἰατροφιλοσοφικῶν βιβλίων, ἐν τούτοις ἐνεφορεῖτο ὑπὸ καθαρᾶς καὶ θερμῆς φιλανθρωπίας, ἥτις δὲν ἤθελεν ἡσυχάσει πρὶν ἢ ἐκτελέσῃ τὸ ποθούμενον. Ὅ,τι ἠδύνατο καὶ ἔπρεπε νὰ συμβῇ κατόπιν, περὶ τούτου οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἕτερος ἐσκέπτετο ἐπὶ τοῦ παρόντος· εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἡ ὁδὸς ἦτον ἀρκούντως ἀκανθώδης καὶ δύςβατος, οὐδεὶς δὲ ἠρώτα τί ἔμελλε νὰ γίνῃ μετὰ τὸ τέρμα τῆς πολυμόχθου πορείας.

Εὐχερῶς κατώρθωσεν ὁ Γαβριέλλος νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἕξεων τοῦ ἀπίστου ἐραστοῦ τοσαῦτα, ὅσα ἐνόμιζεν ὅτι κατ' ἀρχὴν ἤρκουν, ὅπως ἀφυπνίσωσιν παρ' αὐτῇ τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνου. Ἀκαταπόνητος ἦτο περὶ τὴν ἐξεύρεσιν τοιούτων μικρολογιῶν, συγχρόνως δὲ οὐδὲν ἐθεώρει ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἀνάξιον προςοχῆς. Εἰς τοὺς παρὰ τὴν ἀκτὴν ἑσπερινοὺς περιπάτους του ἐνεδύετο κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἐκεῖνος τρόπον, ὑπὸ τοῦ εἰςπράκτορος τῶν φόρων ἐδιδάχθη νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν καὶ ἤδε συγχρόνως μικρὸν ᾀσμάτιον, ὅπερ ὁ ἄλλος εἶχε στιχουργήσει διὰ τὴν Καρμέλαν καὶ πολλάκις τῇ εἶχε τραγῳδήσει αὐτό.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΠΡΟ 100 ΕΤΩΝ.

Καθ' ὡρισμένας τῆς ἑβδομάδος ἡμέρας ἠκούοντο ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ Γαβριέλλου, συγκρούσεις ξιφῶν καὶ μεγάλαι φωναί· εἶχε μάθει ὅτι ὁ πρῴην ἐραστὴς τῆς Καρμέλας μετὰ τοῦ δεκανέως τῶν καραβινοφόρων τακτικῶς ἠσκεῖτο περὶ τὴν ξιφομαχίαν, ἐκείνη δὲ ἠκροάζετο ἀπὸ τῆς κλίμακος τὸν θόρυβον, — καὶ τώρα ἔπραττε τὸ αὐτό, οὐδέποτε ὅμως οὔτε τὸ ἐλαφρότατον ἴχνος παρετηρήθη, ὅτι ἀνέδυσεν εἰς τὸν νοῦν της ἡ ἀνάμνησις τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ὁ διδάκτωρ ἔσειε μὲν τὴν κεφαλὴν ὁσάκις ὁ Γαβριέλλος περιέγραφεν αὐτῷ τὴν ἀποτυχίαν καὶ ματαίωσιν ὅλων του τῶν κόπων, οὐδέποτε ὅμως ὤκνει νὰ ἐμπνεύσῃ ἐκ νέου θάρρος εἰς τὸν φίλον του.

— Πρέπει βέβαια νὰ γίνῃ χρῆσις δραστικωτέρων μέσων, μόνον ὑπομονή! ἔλεγε παρηγορῶν. Ἡ ἐπιτυχία ἐπὶ τέλους θὰ φανῇ — μὲ τὸν καιρόν!

* * *

Μὲ τὸν καιρόν! Ἀλλ' ὁ καιρὸς προβαίνει ἀκατάσχετος, ἐὰν δὲ δὲν γεννήσῃ ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ ποθούμενον σήμερον, αὔριον, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν — πότε λοιπόν; Ἐξ ἑβδομάδες εἶχον παρέλθει, ἀφ' ὅτου ὁ Γαβριέλλος εἶχε θέσει τὸν πόδα του ἐπὶ τῆς νήσου· τὸ ἥμισυ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἦτο ἐπιτετραμμένον να ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς κόρης, εἶχεν ἤδη παρέλθει. Καὶ ἤθελεν ἆρά γε ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ του; Τί ἤθελε συμβῇ, ἐὰν τὸ καθῆκον μετεκάλει αὐτὸν μικρὸν πρὶν ἢ τὸ ἔργον του στεφθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας, ἐὰν ἠναγκάζετο ν' ἀπομακρυνθῇ, ἐν ᾧ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ πόθου του μακρόθεν ἤρχιζε νὰ ὑποφώσκῃ, καὶ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ἀτυχῆ κατὰ τὸ ἥμισυ θεραπευμένην καὶ ἤδη πολὺ δυςτυχεστέραν ἢ τὸ πρότερον; Καὶ δὲν ἤθελεν ἆρά γε αὐτὸς οὗτος συναποφέρει μεθ' ἑαυτοῦ κέντρον, δηλητηριάζον ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον καὶ μὴ ἀφίνον αὐτῷ οὐδὲ στιγμὴν ἡσυχίας;

Τοιαῦται καὶ παραπλήσιαι σκέψεις ἐτάρασσον τὸν νοῦν καὶ τοῦ νεαροῦ διδάκτορος, ὅτε ἑσπέραν τινὰ προςεπάθει πάλιν διὰ διαφόρων παραμυθητικῶν λόγων νὰ καταπραΰνῃ τὴν ἀπογοήτευσιν τοῦ Γαβριέλλου, ουτος